

A Győri Ítéltábla a dr. Bősze Ferenc ügyvéd által képviselt **felperesnek** a jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt folyamatban lévő perében a Győri Törvényszék 2013. november 18. napján kelt, P.20.604/2013/11. számú ítéletével szemben a felperes részéről 13. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró állami adóhatóság felhívására megfizetni 211.600.- (Kétszáztizenegyezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes 2012. február 22-én személygépkocsijával **Település 1** belterületén közlekedett, mikor a szemközti sávban haladó, "A" által vezetett tehergépkocsi áttért a felperes sávjába és a felperes gépjárművének ütközött. Az ütközés következtében a felperes autója nekiütközött az út mentén parkoló ... osztrák forgalmi rendszámú személygépkocsinak. A baleset során személyi sérülés nem történt. A **Település 2-i** Rendőrkapitányság helyszíni szemlét tartott, majd szabálysértési eljárást indított. Az eljárás eredményeképpen megszületett számú szabálysértési határozattal az alperes a szabálysértési eljárást mind "A", mind a felperes vonatkozásában bizonyítottság hiányában, mivel szabálysértés elkövetése nem állapítható meg, megszüntette. A határozat indokolása tartalmazta, hogy az eljárás adatai alapján kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy az eljárás alá vont személyek szabálysértést követtek el, illetve az eljárás folytatásától sem várható eredmény. Ezen határozattal szemben a felperes panasszal élt, melyben arra hivatkozott, hogy az eljárás során a szabálysértési hatóság nem vett figyelembe minden körülményt, bizonyos tényeket pedig nem tartalmaz a határozat. A panaszt a Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség T.K.1311/2013/1-I. számú határozatával alaptalannak ítélte. A főügyészség határozatában kitért rá, hogy a balesetben részes felek ellentétes nyilatkozatot tettek és azt sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy melyik sávban történt a baleset. Olyan objektív

bizonyíték pedig nem merült fel, amely az ellentétes személyes nyilatkozatok közül bármelyiket megerősítette vagy cáfolta volna kétséget kizáróan. A felperes a baleset következtében keletkezett sérüléseket saját költségére megjavíttatta, melynek összege 8830,84 euró volt, ebből 612,91 euró az üveg kár. A felperes kárigényét a biztosítója pedig elutasította felelősség megállapításának hiányában.

A felperes pontosított keresetében az alperes 8831 euró tőke, és ezen összegnek 2013. március 5. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatának megfizetésére kötelezését kérte. Kereseti kérelmét a Ptk. 349. § (1) bekezdésére alapította és azzal indokolta, hogy egyrészt a hatósági eljárás szakszerűtlen és hiányos volt, nyomrögzítésre nem került sor, a jegyzőkönyv pedig a bekövetkezett kár mértékét indokolatlanul alacsony összegben tüntette fel. Másrészt az alperes felelősségének fennállását arra is alapította, hogy eltúrta azt a veszélyeztető helyzetet, miszerint tilosban parkoló autók miatt szűkült le indokolatlanul a forgalmi sáv és a felperes is emiatt kényszerült előzésre.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a szabálysértési eljárás lefolytatása a jogszabályoknak megfelelt és a felperes azt sem bizonyította, hogy a számlával igazolt javíttatásainak költsége kizárólag a szabálysértési eljárás alapját képező közlekedési balesettel összefüggésben keletkezett.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 158.700.- forint feljegyzett illetéket az állam javára, valamint az alperes részére perköltség címén 25.400.- forintot. A határozat indokolásában utalt a Ptk. 349. § (1) bekezdésére, illetve arra, hogy a felperes jogellenes magatartásként az alperesi szabálysértési eljárását, valamint egy folyamatosan kialakult, jogellenes, alperes által eltúrt közlekedési helyzetet jelölt meg. A közlekedési helyzettel összefüggésben az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy erre nézve a felperes semmilyen bejelentéssel nem élt, államigazgatási eljárás nem indult, sérelmezhető határozat nem született. Az államigazgatási eljárás hiánya pedig kizárta teszi, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdése alapján erre hivatkozással kártérítési igénye lehessen.

Az alperes által lefolytatott szabálysértési eljárással kapcsolatosan pedig megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a jogorvoslati lehetőségeket aggálytalanul kimerítette. Ugyanakkor a felperes által felhozott érvek - kár összegének helytelen megjelölése, szembesítés elmaradása, helyszínelés szakszerűtlen volta - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a mérlegeléssel meghozott határozat jogszerűségét nem befolyásolják. Az alperes határozatát a helyszín megtekintéséből, annak jellegéből, a rongálódásokból és a felek nyilatkozataiból levont következtetéssel, mérlegelés útján hozta meg. Mérlegelő tevékenységet támadva csak akkor érvényesíthet a károsult kártérítési igényt, ha megállapítható, hogy azt felróható, kirívóan okszerűtlenül mérlegelve hozta meg az államigazgatási szerv (KGD 1992.133.). A perben felhozott felperesi indokok pedig a felróható és kirívóan okszerűtlen határozathozatalt nem támasztják alá. Utalt továbbá arra, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerint indított kártérítési perben nem lehet a már jogerősen lezárt, jogorvoslattal is érintett hatósági eljárást megismételni, a kártérítési per nem a hatósági eljárás harmadfokú jogorvoslati fóruma. Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy a felperes gépkocsijában bekövetkezett kár az alperes szabálysértési eljárásával

összefüggésben keletkezett-e. Megállapította, hogy a gépkocsi javíttatásával összefüggésben felmerült kár a másik gépjárművel való összeütközésből eredt és nem az alperes hatósági eljárására vezethető vissza. Önmagában pedig az a tény, hogy a biztosító a kárigényt az alperesi határozat ismeretében és adatai alapján elutasította, nem támasztja alá azt, hogy esetleges felelősség megállapítás esetén a biztosító hiánytalanul megtérítette volna a felperes által igazolt javíttatási költséget.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést jelentett be, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes keresetnek megfelelő összegű kártérítés megfizetésére kötelezését kérte. Állította, hogy a tényállás részét képező közúti baleset helyszínén a **Település 2-ii** Rendőrkapitányság nem tartott helyszíni szemlét, melyet utóbb nem tudott korrigálni és ezért kényszerült azt kimondani határozatában, hogy nem tudja megállapítani a felelősséget. Az eljáró rendőr a helyszínen szembesült az érintettek eltérő nyilatkozatával, így észlelnie kellett, hogy a felelősség kérdésében utóbb nem lehet állást foglalni. Nem tagadta, hogy az adott útszakaszon tiltótábla ellenére megvalósuló parkolás tényét nem jelentette be a rendőrségnek. A közlekedő jármű vezetőjének azonban erre nézve bejelentési kötelezettsége nincs, a jogszabályi előírások betartatása az alperes kötelezettsége lett volna. Ez utóbbira, mint az ütközésben közreható tényállási elemre hivatkozott a felperes. Végül utalt arra, hogy a felperes az alperesi magatartás felróhatóságát bizonyította és az elsőfokú bíróság helytelenül emelte be a felperest ért kár okaként az alperesi mulasztás helyett a másik gépjárművel történő ütközést.

A fellebbezésre észrevétel nem érkezett.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ügy elbírálása szempontjából releváns tényeket feltárta, a megállapított tényállásból okszerű következtetést levonva hozta meg érdemben megalapozott döntését.

Az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapításának szükségképpen elemeit a Ptk. 339. § (1) bekezdésének általános, valamint a 349. § (1) bekezdésének speciális rendelkezései határozzák meg. Eszerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes jogellenes, felróható magatartásával okozati összefüggésben őt meghatározott összegű kár érte és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti speciális kártérítési feltételnek eleget tett azáltal, hogy a szabálysértési eljárással szemben a főügyészséghez panasszal élt. Ezen túl a jelen esetben az alperes felelősségének megállapítása körében azt kellett vizsgálni, hogy az államigazgatási szerv közhatalom gyakorlása során kifejtett tevékenysége, vagy mulasztása törvénysértő volt-e. Erre nézve a felperes mind a szabálysértési eljárásban, mind a jelen eljárást megindító keresetlevelében, valamint fellebbezésében is ugyanazon indokokat adta elő, összességében a helyszíni szemle lefolytatásának szabálytalanságát, pontatlanságát kifogásolta. A Győr-Moson-Sopron

Megyei Főügyészség 2013. március 29. napján kelt, T.K.1311/2013/1-I. számú, panaszt elbíráló határozata részletesen tartalmazza a szabálysértési eljárásban megállapított tényeket és elvégzett eljárási cselekményeket. Okszerű magyarázatot ad továbbá arra, hogy a peres eljárással érintett közlekedési baleset körülményeinek együtthatása hogyan idézte elő a felelősség megállapíthatatlanságát. Eszerint az ütközés helyszíne, a gépjárművekben bekövetkezett sérülések jellege, az időjárási körülmények (havas, téli útviszonyok), valamint a részes felek ellentétes nyilatkozata együttesen vezetett a felelősség megállapítása nélküli szabálysértési eljárás megszüntetéséhez.

Helytállóan emelte ki az elsőfokú bíróság azt is, hogy mivel az államigazgatási szerv eljárása, illetve az annak eredményeképpen hozott döntése mérlegelésen alapul, ezért felelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés eredményezi (BDT2008.1817.). Ezen kritériumoknak megfelelő hivatkozást pedig a felperes az eljárás során egyszer sem adott elő. Az ügyészség által részletesen vizsgált körülményekhez képest a felperes a jelen peres eljárásban sem hivatkozott olyan újabb, kirívóan súlyos jogszabályellenes tevékenységre vagy mulasztásra, mely a fentiek szerinti, mérlegelés következtében megszüntetett szabálysértési eljárás jogszabály ellenességét alátámasztaná.

Hivatkozott a felperes fellebbezésében ismételten az alperes mulasztására, amely véleménye szerint a balesettel érintett útszakaszon való szabálytalan parkolás eltűrésében nyilvánult meg. Az alperes feladatait meghatározó jogszabályok, közte a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) nem tartalmaz azonban olyan rendelkezést, mely a közúthálózat teljes hosszán folyamatos, vagy rendszeres ellenőrzést írna elő a rendőrség számára. Egy esetleges jogszabályellenes közlekedési magatartás szankcionálásának elmulasztását sem rója egyetlen szabály a rendőrség terhére. Alperes helytállóan érvelt úgy, hogy ez ellenkező esetben lehetetlen feladatok elvégzését jelentené. Kiemeli az ítéletábra is azt a felperes által sem vitatott tényt, hogy az általa „folyamatosan és rendszeresen” tapasztalt szabálytalan parkolás ellenére semmilyen bejelentéssel nem élt az illetékes rendőri szervnél. Jogszabályon alapuló kötelezettség hiányában is állampolgároktól elvárható magatartásként értékelendő a saját megítélés szerinti veszélyes közúti helyzet, állapot bejelentése.

Végül rámutat az ítéletábra arra, hogy ha megállapítható is lenne ítéleti bizonyossággal az, hogy az alperes jogszabályellenes mulasztást követett el a szabálysértési eljárás lefolytatása során, a felperes kártérítési igényének megalapozottságát a kétséget kizáró okozati összefüggés hiánya kizárná. Az a tény ugyanis, hogy az alperes a helyszíni szemle lefolytatásakor és az azt követő szabálysértési eljárásban mulasztást követett el, önmagában nem jelentené a közlekedési balesetben részes "A", vagy esetleg a szabálytalanul parkoló gépjármű sofőrje felelősségének és a felperes vétlenségének kimondhatóságát. A felperes által állított, de nem bizonyított alperesi jogellenes magatartás megalapozottsága esetében sem feltétlenül okozója a felperes által állított összegű kárnak.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f.) pontja alapján tárgyaláson kívül eljárva - a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a másodfokú eljárásban felmerült költségeit, valamint megfizetni az illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére figyelemmel.

Az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, így az ítéletábla ebben a körben mellőzi a döntéshozatalt.

Győr, 2014. március 19. napján

Dr. Világi Erzsébet sk.	Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.	Dr. Sarmon Hedvig sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: